

LIBRIS

JOSEPH DELANEY

Povestea lui Slither

LIBRIS

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

Cartea a noua: *Aliata Vraciului*

Cartea a zecea: *Sângele Vraciului*

Cartea a unsprezecea: *Povestea lui Slither*

Vizitează site-ul:

www.cronicilewardstone.ro

Povestea lui Slither

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Traducere: Cristina Jinga
Redactare: Laura Davidescu
Corectură: Rodica Crețu
Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Crina Niculescu

Joseph Delaney, *The Spook's Slither Tale*
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2012
Cover illustration copyright © Talexi Taini, 2012
Interior illustrations copyright © David Wyatt, 2012

Published by arrangement with Random House Children's Books, one part of the Random House Group Ltd.

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-726-3

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României.

LIBRIS

Pentru Marie

DEPARTE DE WARDSTONE...

Înapoi, în Comitat, parcă niciodată lucrurile n-au fost mai amenințătoare pentru Tom Ward. Magistrul său, Vraciul, este slăbit de îndelungații ani de bătaie, cea mai bună prietenă a lui, Alice, a dispărut într-o misiune periculoasă, așa că Tom s-ar putea să fi rămas ultimul care să-l împiedice pe Cel Rău să se întoarcă și să aducă din nou teroarea în lume. Însă, dacă izbânda bătaiei e sub semnul întrebării, Întunericul nu se odihnește niciodată – nici în Comitat, nici în altă parte. Iar departe, în Nord, la mare distanță de ținuturile lui Tom, o nouă primejdie demonică se arată.

Faptele din această carte au loc la scurt timp după evenimentele din *Sângele Vraciului* și înfățișează noi monștri, noi pământuri și noi grozăvii mai presus de imaginație...

Aceasta este Povestea lui Slither.

CEL MAI ÎNALT PUNCT DIN COMITAT ESTE MARCAT
DE UN MISTER. SE SPUNE CĂ UN OM A MURIT
ACOLO ÎN TIMPUL UNEI FURTUNI MARI, ÎN TIMP CE
LEGA UN RĂU CĂRE AMENINȚA
ÎNTREAGA LUME. APOI ÎNGHEȚUL A REVENIT,
IAR CÂND S-A RETRAS, PÂNĂ ȘI RELIEFUL
DEALURILOR ȘI NUMELE ORAȘELOR
DIN VALE S-AU SCHIMBAT.
ACUM, ÎN CEL MAI ÎNALT LOC DE PE DEALURI
NU MAI EXISTĂ NICIO URMĂ A CELOR PETRECUTE
DEMULT, DAR NUMELE LOCULUI A REZISTAT.
I SE SPUNE

WARDSTONE

Este întuneric beznă în odaia mea de dormit. Lumânarea s-a topit, flacăra a pâlpâit și s-a stins. Este și frig, în pofida păturilor în plus. A fost o iarnă lungă, una dintre cele mai crunte. Acum e primăvară, dar a mai rămas o crustă de zăpadă înghețată peste câmpuri, iar pe geamurile odăii mele s-au desenat flori de gheață.

Însă mâine este ziua mea. Împlinesc zece ani. Abia aștept tortul. Va trebui să sting toate lumânările de pe el dintr-o singură suflare, una cât pot eu de tare. Dacă reușesc, tata o să-mi dea cadoul. E o rochie – o rochie roșie, cu dantelă albă la gât și pe poale.

Vreau să dorm. Închid ochii strâns și încerc. E mai bine să dorm, pentru că așa trece noaptea mai repede. Când o să deschid ochii, o să văd lumina soarelui pătrunzând pe fereastră, cu firisoarele de praf sclipind în razele lui ca niște sori mici.

Deodată, aud un zgomot. Ce să fie? Parcă râcăie cineva pe podea, lângă perete. Să fie un șobolan? Mi-e frică de șobolanii mari și cenușii, cu ochii lor mici și mustățile lungi. Spaima mea cea mare e că vreunul ar putea urca în patul meu.

Inima începe să-mi bată năvalnic de frică și mă gândesc să-l strig pe tata. Mama a murit acum doi ani, iar el îngrijește de fermă de unul singur. Trudește toată ziua până se istovește și are nevoie de somn. Nu, trebuie să fiu curajoasă. Șobolanul o să plece curând. De ce s-ar sui în patul meu? Nu e nimic de mâncare aici.

Iar se aude râcăitul de gheare ascuțite pe lemn. Inima îmi sare din piept. Zgomotul e mai aproape acum, cam pe la jumătatea distanței dintre fereastră și patul meu. Îmi țin respirația, ciulind urechea să aud dacă o să se repete zgomotul. Oh, se repetă! Și acum e mult mai aproape, chiar lângă pat. Dacă ar fi să arunc o privire peste marginea patului, șobolanul s-ar putea uita drept la mine cu ochii lui mici și vioi.

Trebuie să mă ridic. O să fug în odaia tatei. Dar dacă șobolanul îmi atinge piciorul cu mustățile? Dacă o să calc pe coada lui subțire și lungă?

Acum zgomotul e și mai puternic. Simt că trage cineva de așternuturile patului și tremur de frică. Șobolanul urcă în patul meu, ajutându-se de gheare ca să se cațere peste pături. Înnebunită, încerc să mă ridic în capul oaselor. Dar nu pot. Parcă sunt paralizată. Pot să deschid gura, dar, când țip, niciun sunet nu-mi iese de pe buze.

Șobolanul se urcă acum pe mine. Îi pot simți ghearele mici și ascuțite înțepându-mi pielea prin pături. Stă pe pieptul meu. Coada îi face *vâști-vâști*, din ce în ce mai repede, exact în ritmul bătăilor inimii mele.

Iar acum urmează ceva nou, încă și mai înfricoșător. Șobolanul pare să crească și să devină din ce în ce mai greu, cu fiecă secundă. Greutatea lui îmi apasă pe piept, împiedicându-mă să respir. Cum se poate? Cum poate un șobolan să fie atât de mare și de greu?

Acum, în întuneric, simt că-și apropie fața de a mea. E o față mare și îi pot simți căldura răsuflării pe piele. Dar e ceva chiar și mai ciudat decât mărimea

și greutatea lui. Ochii îi luminează în întuneric. Sunt mari și roșii, iar la lumina lor ca de jar îi pot desluși fața.

Nu e un șobolan, de fapt. Fața e a unei vulpi sau a unui lup, cu bot lung și colți mari și ascuțiți. Iar colții aceia se înfig în gâtul meu. Ace lungi, subțiri și fierbinți îmi străpung pielea dureros.

Țip. Și țip din nou și din nou, țip fără sunet. Mă simt de parc-aș muri, cufundându-mă în cea mai adâncă beznă, departe de lumea-asta.

Apoi mă trezesc și nu mai simt nicio povară pe piept. Acum mă pot mișca și mă ridic în pat, în capul oaselor, și încep să plâng. Curând, aud zgomotul de ghete grele bufnind pe dușumelele culoarului. Ușa se deschide de perete și tata intră cu o lumânare.

O așază pe măsuța de la capul patului meu și, peste câteva clipe, sunt în brațele lui. Plâng amarnic, cu suspine, iar el mă mângâie pe păr și mă bate ușurel pe spate, liniștitor.

— E în regulă, totul e-n regulă, fiica mea, murmură el. A fost doar un vis – doar un coșmar oribil.

Dar apoi mă ține la o lungime de braț și-mi cerce-tează fața, gâtul și umerii, cu atenție. După aceea scoate o batistă din buzunarul cămășii lui de noapte și mi-o

apasă ușurel pe gât. O strânge în pumn și o vâra iute la loc în buzunar. Dar nu destul de repede cât să nu vad pete de sânge.

S-a terminat coșmarul?

Sunt trează?

Sau mai visez încă?

Mă trezesc foarte însetat. Întotdeauna mi-e sete când mă trezesc, deci nu-i nimic deosebit în asta, niciun semn că asta ar fi o zi de care să-mi amintesc.

Am ieșit prin crăpătura aflată sus, în trunchiul bătrânului meu copac ghanbala, și m-am uitat la pământul alb, înghețat, de dedesubt.

Soarele avea să răsară abia peste vreo jumătate de oră, se mai vedeau încă stelele. Le știam pe toate cinci mii după nume, dar Cougis, Steaua Câinelui, era preferata mea. Era roșie, ca un ochi injectat spionând prin

cortina de catifea neagră pe care Stăpânul Noptii o întinde peste cer.

Dormisem aproape trei luni. Întotdeauna dorm în perioada asta – cea mai întunecată și cea mai geroasă parte a iernii, pe care noi o numim *shudru*. Acum eram treaz și însetat.

Zorii erau prea aproape ca să fi luat sânge de la oamenii din haizda mea – cei pe care îi cultiv. Acolo nu era nimic care să-mi ostoiască setea – dar exista și o altă cale. Aș fi putut să mă duc să-l iau tare pe bătrânul Rowler și să-l silesc să facă un târg.

M-am strecurat înapoi în copac și mi-am vârât cele două săbii scurte, foarte ascuțite, în tecile de la piept. Apoi mi-am îmbrăcat mantaua neagră, lungă și groasă, cu treisprezece nasturi făcuți din os de cea mai bună calitate. Mantaua îmi ajunge până la ghetetele de piele cafenie, iar mânecile îi sunt destul de lungi cât să-mi acopere brațele păroase.

Am păr peste tot – și mai există un lucru pe care ar trebui să-l precizez. Ceva care mă face diferit de voi.

Am coadă.

Nu râdeți – nu vă strâmbați și nu clătinați din cap. Dați dovadă de bun-simț și să vă pară rău că voi nu

aveți una. Ca să înțelegeți, coada mea e lungă și puternică, mai bună decât un braț în plus.

Și încă ceva – mă numesc Slither și, înainte ca povestea mea să se încheie, o să aflați de ce.

În cele din urmă, mi-am legat șireturile ghetelor și am ieșit iarăși prin despicătură și pe creangă.

Apoi am pășit în gol.

Am numărat până la doi înainte să-mi ridic coada. S-a încolăcit și s-a strâns bine de creanga cea mai de jos, pielea s-a răcâit de creangă, desprinzând bucățele de coajă, care au căzut ca niște fulgi negri de zăpadă. Am stat atârnat așa, în coadă, vreo câteva secunde, în timp ce ochii mei pătrunzători cercetau pământul de dedesubt. Nu exista nicio urmă vizibilă pe crusta de gheață. Nu că m-aș fi așteptat să văd vreuna. Auzul meu e ascuțit și mă trezesc la cel mai mic zgomot, dar întotdeauna e mai bine să-ți iei măsuri de precauție decât să-ți pară rău.

Mi-am dat drumul din nou, aterizând pe solul înghețat bocnă. Apoi am început să alerg, privind pământul care prindea viteză sub picioarele mele, până ce a devenit nedeslușit. În câteva minute aveam să fiu la ferma bătrânului Rowler.

Îl respectam pe bătrânul Rowler.